

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Τ Ο Κ Υ Ν Η Γ Ι

Έφραβε κι έφραβε ό Νίκος ό Κρασσάς, ό διωγγορός και πρόεδρος του «Κυνηγετικού Συλλόγου» του χωριού, μέσα στο μεγάλο καφενείο ή «Ανάτασις». Κανένας άλλος, σ' όλον τό Νομό, δέν έχει τό μάτι τό δικό του και τί σκόπειται και την ευστάθειά της βολής στο ρέζιμο, σάν κι αυτόν.

Γύριζε φορτωμένος λαγούς, μπεκιάτσες, όρνθκια...

Μπορεί νά ρίξει και νά πάρη του «κατσουλιέρη» τό λοφέριό στο φτερό, μπορεί νά τριπτήση του λαγού τ' αυτιά, για νά του βάλη σκουλαρίγια.

Κι ή τύχη του, καλή τύχη κυνηγού, τύχη βουνού!...

Όι λαγοί, άμια τόν βλέπανε, τρέχανε και πέφταν μπρός στά πόδια του, σάν νά πηγαίνανε νά σκοτωθούνε άπ' αυτόν για ν'... αγιάσουν!

Ή μπεκιάτσες τρέχανε νά μπουν, θαρρείς στου τουφεκιού του τί μπούκια!

Ή πέρδικες, άμια τόν βλέπανε, λές κι' είχανε άπόφρασι ν' αυτοκτονήσουν, του φώναζαν: «Αμάν! Τουφεκισέ μας!...».

Και μόνο τά πουλιά; Τό ίδιο γινότανε κι' όλα της γής τά ζούδια.

Μιά μέρα που ό Κρασσάς είχε αφήσει την τσάντα του κάτω από μία έλιά, όταν γύρισε, τί βρήκε γεμάτη...

σαλιγράμια!

Δέν είχε που νά βάλη τους λαγούς όταν έβγαине κυνήγι. — Αμάν, μορέ Κρασσά, του λέγανε όι χωριανοί, άφησε και για μας κίνα άγοράμ!...

— Μά τί σάς φταίω εγώ, μοναζά τους έρχονται σ' έμένα!... Έπειτα τραβάω όλο και «διάνασ», όχι ψέμματα! Μάθετε και σεις νά ριζχετε και τότε δέν θα παρανοήσετε!...

Όι χωριανοί πήγαιναν νά σκάσουν. Όσες φορές πήγαινε κυνήγι ό Κρασσάς, γύριζε φορτωμένος λαγούς, μπεκιάτσες, όρνθκια, σκουράμους... —

Ό κόσμος που τόν έβλεπε, εσάστισε. Όι άλλοι κυνηγοί λέγανε πως πρέπει νά σκάσουν τά τουφεκία τους, νά ξεβιδώσουν τους «σκοκόρους»!... Δέν ήταν προσωπιη παιά!...

Μονάχος έβγαίνε πάντα στο κυνήγι ό Κρασσάς, μονάχος του άνέβαινε στο βουνό και ροβολούσε στά λαγιάδια, μονάχος του τό κυνήγι φορτωνότανε, μονάχος του περνούσε επιδεικτικά μέσα στους δρόμους του χωριού.

Έτσι, τόν βγάλανε, τέλος, και πρόεδρο στο σύλλογο των κυνηγών. Ποιόν άλλον νά βγάλανε; Όι άλλοι κυνηγοί πήγαιναν όπισθός νά σκάσουν άπ' τό κακό τους.

— Τι διάβολο, τά τουφεκία τά δικά μας, με σάχτην τά γεμίζουμε ή με μπαρούτι!... Με «αυράγκορο» ή με σκάγια τουφεκιά!... — Με... τραχανά! τους έλεγε πειράζοντάς τους ό Κρασσάς.

Μόνο ένας δέν τόν πίστευε τόν Κρασσά. Ό Γκύλλας ό συνάδελφός του. Κυνηγός, δά, ήτανε κι' αυτός, μά από τους μεγάλους εκείνους κυνηγούς, που κυνηγάνε τους λαγούς... στο πάτο!

Κάποτε πλήρωσε κανένα χωριάτη, του έφερε ένα-δύο λαγούς κι' έβγαине κρατώντας τους στην άγορά και δείχνοντάς τους στους άλλους: — Όχι, τι περισσεύει από τόν Κρασσά, μορέ παιδιά! φώναζε. Έπί τέλος, τό ματώσαμε και μεϊς λιγάκι!...

Και όσο τ' άκουγε ό Κρασσάς, τόσο ύπερηφανευότανε και τόσο συμπαινούσε τόν Γκύλλα. — Άμα σκοτώσω, του έλεγε, τόν εκατοστό λαγό, θα σου κάνω ένα τρακούβερο τραπέζι!

— Όχι σ' έμένα μονάχα, του απαντούσε ό συνάδελφός του, σ' όλο τόν κυνηγετικό σύλλογο!... Έτσι θα σέ ανακηρύξουμε και βασίληά τών κυνηγών κι' έπειτα θα καταθέσουμε τά όπλα!

— Άφού τό θέλεις, άς γίνει έτσι, ειπε ό Κρασσάς, άλλα ύπό έναν όρο. — Δεκτός έκ τών προτέρων. Ποιόν;

— Όλα τά φαγητά του τραπέζιού θα είνε κυνήγι από τό τουφεκί μου.

Κάλεσαν δύο χωριάτισσες νά τις μαθήσουν...

— Δεκτόν... Συγχρόνως όμως έλεγε ό Γκύλλας στους άλλους κυνηγούς: — Έξείνη την ήμέρα θα τόν πιάσουμε. Έγναια σας...

Ό εκατοστός λαγός σκοτώθηκε και τό τραπέζι είχε όριστεί για την έπομένη.

Ό Κρασσάς, για νά πειράξει ίσως τους άλλους κυνηγούς, είχε δηλώσει πως θα χαρίσει κι' από μία σκοτομένη πέρδικα σε κάθε καλεσιμένο.

Και βγήκε στο κυνήγι από τό πρωί.

Ό κόσμος θαύμαζε κι' εσταυροκοπούετο: — Τι όργη! Κοιτάει από πέρδικες έχει αυτός!...

Και γύρισε, σ' άλήθεια, ό Κρασσάς άπ' τό κυνήγι, φορτωμένος, σάν Θεός του κυνηγίου. Όχι μονάχα όι κυνηγοί νά φάνε είχε, αλλά κι' όλο τό χωριό.

Κουβάλησε κοντά σ' άλλα κι' Ή πόρτες και τά παράθυρα ήταν ένα μάσο πέρδικες, αυτές που γεμάτα γυναίκες, κορίτσια, γρηές, θα χάριζε στους άλλους συναδέλφους του. Τις είχε επιδεικτικά στη μπούκια του τουφεκιού του κρεμασμένες. Τό γεύμα θα γινότανε στο μεγάλο καφενείο, κάτω από τόν πλάτανο με τόν παχνί τόν ίσιο και την ανασταίνουσα δροσιά.

Αλλά μία βούσι, με γάργαρο, κρύο νερό, τραγουδούσε πρόσοχα. Ούσα, κλασά, χαρούμια παγώναν μέσα στη λυθαρένια σκάφη της. Πουλιά, κλασά, επήγαιναν κι' εζογόντουσαν και παίζανε και λαλούσαν πάνω στα κλαδιά. Παιδάκια, όλη ή μαριδα του χωριού, παράστεκαν κι' έχασαν στού Κρασσά τά μεγαλεία. Όι χωριανοί άρσαν τις δουλειές τους και μαζεύτηκαν νά δούνε τό θρίαμβό του. Γύρω-τρίγυρω τά μπαλάνια, ή πόρτες και τά παράθυρα ήταν γεμάτα από κωριές, κορίτσια, γρηές. Όι κυνηγοί ήταν επίσης όλοι εκεί με τά τουφεκία τους, λημένα και ξεβιδωμένα, σημείον πως αναγνώριζαν την ήτα τους και παρατούντο πάλι από κάθε επιχείρησι κυνηγιού. Σ' ένα μέρος που φανόταν καθαρά, στον πλάτανο άπάνω, δεμένες με μία κορδέλλα, κόκκινη και χιτυπή, φάνταζαν ή πέρδικες, που θα χάριζε ό Κρασσάς στους άλλους

κυνηγούς, άφού δέν μπορούσαν νά σκοτώσουν πάλι ούτε τσιροπούλι.

Τι άλλη αναγνώρισι κι' αποθέσι ήθελε ό Κρασσάς;... Μά όταν λυθήκανε ή πέρδικες νά μοιραστούνε, τότε όλοι όι κυνηγοί φώναζανε με μία φωνή: — Όχι, όχι, έδώ πέρα θα τις φάμε όλες!

Και κάλεσαν άμέσως δύο χωριάτισσες νά τις μαθήσουν. Μά καθώς τις πήρανε ή γυναίκες εκεί, μπρός στο τραπέζι, νά τις καθαρίσουν, είδανε κάτι ν' άπορίξει στο στόμα τους μέσα. Τό άνοιξαν τότε και μέσα στο λάγυρο κάθε πέρδικας, κάτω άπ' τη ματωμένη γλώσσα τους, φάνηκε ένα χαριτί στυμμένο σάν τραπέζο και μπημένο εκεί στού πουλιού τό στόμα, σάν έπιστολή στο φάκελλό της.

Ό Γκύλλας τράβηξε ένα άπ' τά χαριτιά αυτά, τό άνοιξε και διάβασε: — Δέν μ' έσκότωσε ό Κρασσάς!...

— Μωρέ, τί λέει τοιούτο τό πουλί! φώναζε ό Γκύλλας δυνατά.

Κι' όλοι τρέχανε τότε νά διαβάσουν τό χαριτί, που ήτανε σάν μία διαθήκη της σκοτωμένης πέρδικας.

— Δέν μ' έσκότωσε ό Κρασσάς!...

Ό κόσμος άναστατώθηκε κι' ένα μουρμουρητό άκούστηκε μέσ' από τό πλήθος.

— Βρέ, για νά ιδώ, μπας κι' έχει κανένα γράμμα κι' ή δική μου ή πέρδικα, φώναζε ένας άλλος κυνηγός.

Κι' άνοιξε κι' αυτός τό στόμα του πουλιού που κρατούσε. Άλλο χαριτί μέσα στο λάγυγγι της πέρδικας τότε. Κι' έγραφε κι' αυτό, «Δέν μ' έσκότωσε ό Κρασσάς!...»

— «Αμάν! Τουφεκισέ μας!...» φώναζαν ή πέρδικες.

ΡΩΣΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΣΧΗΜΗ ΚΑΙ ΚΑΛΗ ΔΟΥΛΕΙΑ

Κάποτε ένας διαβάτης απομάχησε από δρόμο του κάποιου χωριού.
 — 'Από πού είσαι, κομπάρσε; τόν ερώτησε.
 — 'Από τὸ Ροστόβ, ἀφέντη μου.
 — Καί τί δουλεύεις ἔκωνες ἐκεῖ;
 — Τὸν περασμένο χρόνο ἀγόρασα ἕνα σακκὶ με μπιζέλια.
 — Καλὴ δουλειά!
 — Ναι, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο.
 — Γιατί;
 — Γιατὶ μέθυσα καὶ σκόρπισα τὸ φορτίο.
 — 'Ασχημὴ δουλειά!
 — Ναι, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο.
 — Γιατί;
 — Σκόρπισα ἕνα σακκὶ, ἀλλὰ μάζεψα ἕνα καὶ κάτι.
 — Καλὴ δουλειά!
 — Ναι, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο.
 — Γιατί;
 — Ἐστέφρα τὰ μπιζέλια, ἀλλὰ ἡ χρονιά δὲν πῆγε καλὰ.
 — 'Ασχημὴ δουλειά!
 — Ναι, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο.
 — Γιατί;
 — Μάζεψα λίγα μπιζέλια, ἀλλὰ πολλὰ φλουδία.
 — Καλὴ δουλειά!
 — Ναι, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο.
 — Γιατί;
 — Ἦρθε σπ' ἄλωνα ὁ χοῖρος τοῦ πατᾶ καὶ τὰ σκόρπισε.
 — 'Ασχημὴ δουλειά!
 — Ναι, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο.
 — Γιατί;
 — Σκότσασα τὸ χοῖρο κα' ἔβγαλα ἀρκετὸ κρέας.
 — Καλὴ δουλειά!
 — Ναι, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο.
 — Γιατί;
 — Ἦρθαν τὰ σκυλιὰ τοῦ πατᾶ καὶ μοῦ ἀρπαξάν τὸ χοιρὸν.
 — 'Ασχημὴ δουλειά!
 — Ναι, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο.
 — Γιατί;
 — Σκότσασα τὰ σκυλιὰ κα' ἀπὸ τὸ δέρμα τους ἔκοψα ἕνα ὄρθρο πανοφόρι γιὰ τὴ γυναῖκα μου.
 — Καλὴ δουλειά!
 — Ναι, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο.
 — Γιατί;
 — Γιατὶ ὁ πατᾶς γνώρισε τὸ δέρμα καὶ τῆς ἔπῃρε τὸ πανοφόρι.
 — 'Ασχημὴ δουλειά!
 — Ναι, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο.
 — Γιατί;
 — Τὸν κατᾶγγειλα στὸ δικαστήριον κα' ὁ πατᾶς καταδικάστηκε νὰ μοῦ δώσει πίσω τὸ πανοφόρι.
 — Καλὴ δουλειά!
 — Ναι, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο.
 — Γιατί;
 — Γιὰ νὰ κερδίσω τὴν ὑπόθεσι, ξόδεψα στὰ δικαστήρια ὅλη μου τὴν περιουσία!.....

ὅπως καὶ τ' ἄλλα:
 «Δὲν μ' ἐσκότωσ' ὁ Κρασσᾶς!».
 Συγχρόνως κα' ὅλοι οἱ ἄλλοι κνηγοὶ, ὁ τρίτος, ὁ τέταρτος, ὁ πέμπτος, ὁ ἕκτος, ὁ ἑβδομος, ἀρχισαν νὰ βγάζουν τὰ διπλωμένα χαρτιά ἀπ' τὰ στόματα τῶν πουλιῶν. Κι' ὅλα, ὅλα τὰ χαρτιά γράφανε:
 «Δὲν μ' ἐσκότωσ' ὁ Κρασσᾶς, ἀλλὰ ὁ Δημολιούλιας!».
 Ὅλος ὁ κόσμος γύρισε τότε νὰ ἰδῇ τί λέει ὁ Κρασσᾶς. Μὰ ὁ Κρασσᾶς δὲν ἦταν ἐκεῖ. Εἶχε γίνει ἄφαντος...
 * * *
 «Ὁ! ἀντὰ τᾶξε σκαρῶσει ὁ Γκιλλας.
 Εἶχε ἀνακαλύψει, ὅτι ὅλα τὰ θαύματα, ὅλες ἡ ἐπιτυχίες κα' ὅλα τὰ ἀφάρτα κινήματα τὸν ὁ Κρασσᾶς τ' ἀγόραζε ἀπὸ τὸν Δημολιούλια τοῦ γεγονοκοῦ χωριοῦ, κνηγοῦ περιφάρμο, ποῦ ἔσπινε παγίδας σ' ὅλες τὸν πουλιῶν τῆς «σασαῆς» καὶ τὸν λαγῶν τὰ περιάματα.
 Ἔτσι λοιπὸν ὁ Δημολιούλιας, μ' ἕνα σύντροφό του, τὸ Νάσο τῆς Ἀντάννας, προμήθειαν, προειδοτοποιούμενοι, ὅλο τὸ κνηγὶ καὶ τῆς μεγάλως ἐπιτυχίως στὸν Κρασσᾶ!
 Οἱ κνηγοὶ, μετὰ τὴν ἀποκάλυψι αὐτῆ, ποῦ ἦταν σὰν φωνὴ δικαιοσύνης, βγαλμένη μέσα ἀπὸ τὰ ματομένα τὰ στήθη κάθε κερδισίας, βυθίσαν καὶ πάλι τὰ τουφέκια τους —δὲν ὑπῆρχε πλέον λόγος νὰ παραληθθῆνε ἀπ' τὸ κνηγὶ— καὶ κἀθισαν ἄνε.
 Ὁ Κρασσᾶς οὔτε φάνηκε πονητικά. Κι' ὅπως μαθεύτηκε κατόπιν, ξεβίδωσε γιὰ πάντα τὸ τουφέκι του καὶ δὲν ξαναβίγηε γιὰ κνηγὶ.

ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ.

ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(ΤΟΥ ΟΣΣΙΑΝΟΥ)

Εἶνε νύχτα κα' ἐγὼ εἶμαι μονάχη, χαμένη στὸ λόφο τὸν ἀνταριασμένο. Ὁ ἄνεμος φυσᾷ ἐπάνω στὰ βουνὰ καὶ ὁ χεῖμαρρος κυλάει με θόρυβο ἀπ' τοὺς βράχους.
 Κανένα καλύβι δὲν ὑπάρχει ποῦ νὰ με φυλάξῃ ἀπ' τὴ βροχὴ κα' ἀπὸ τὴ μπόρα. Κανένα καλύβι δὲν φαίνεται πάνω στὸ λόφο τὸν ἀνταριασμένο...
 Φεγγάρι, ἔβγα μέσ' ἀπὸ τὰ σύννεφά σου! Ἀστέρια τῆς νύχτας φανήτε κα' ἐσεῖς! Μὴν ἀργεῖτε...
 Ἄς ἔρθε κάποιος ἀχτίδα γιὰ νὰ μ' ὀδηγήσῃ στὸ μέρος ἔτου ἀναπαύεται ὁ ἀγαπημένος μου ἴσως! ἀπὸ τὴν κούρασι τοῦ κνηγιοῦ, με τὴ σαῖτα ἀρτημένη δίπλα του, με τὰ σκυλιὰ λαχανιασμένα γύρω του.
 Ἄξιζε τότε, ἀξιζε νὰ καθομαι δὴ στὸ βράχο μόνη μου, ἀτάκω ἀπὸ τὸ χεῖμαρρο ποῦ ἀφορίζει;
 Ὁ χεῖμαρρος ἔχει φουσκώσει κα' ἡ ἀνεμοξάλη μονομαρῶσει δυνατά. Δὲν ἀκούω πειὰ οὔτε τὴ λαλιά τοῦ ἀγαπημένου μου.
 Μὰ γιατί ἀργεῖ ὁ Σαλαγγᾶρ μου; Λησιμόνησε τὸ λόγο του; Νά, ἐδῶ εἶνε ὁ βράχος καὶ τὸ δέντρο κα' ὁ χεῖμαρρος ὁ ἀνήσυχος...
 Σαλαγγᾶρ, μοῦ ἵπσοσέθηρες πῶς με τὸν ἐρχομὸ τῆς νύχτας θάσων ἐδῶ. Γιατὶ δὲν ἐφάνηρες ἀκούμα;
 Ἄλλοιμόνον μου τῆς ἀκουήρης! Ποῦ νάχασε τὸ δρόμο του καὶ πῆγε ὁ ἀγαπημένος μου;...
 Σαλαγγᾶρ, ἤθελα νὰ γύρω ἀπόψε μαζύ σου καὶ νὰ σ' ἀκολουθήσω ὡς τὴν ἀσπὴ τοῦ κόσμου. Ἦθελα ν' ἀφήσω τὸν πατέρα καὶ τὸν ἀδελφό μου γιὰ σένα...

Ἄνεμο, σόπασε γιὰ μιὰ στιγμὴ. Χεῖμαρρο, κάμε ἡσυχία γιὰ μιὰ στιγμὴ μονάχα. Θέλω ν' ἀντηχήσῃ ἡ φωνὴ μου μέσα στὰ λαργάδια καὶ νὰ μ' ἀκούσῃ ὁ ἀγαπημένος στρατοκόπος μου.
 Σαλαγγᾶρ, δὲν μ' ἀκούεις; Σὲ φωνάζω! Ἐδῶ εἶνε τὸ δέντρο, ἐδῶ κα' ὁ βράχος, ἔτου θ' ἀνταμιώναμε. Σαλαγγᾶρ, φίλε μου, εἶμαι δὴ. Γιατὶ δὲν ἔρχεσαι κοντά μου;...
 Προβάλλει τὸ φεγγάρι, λάμπουνε τὰ κίματα, ἀσπρίζουν οἱ βράχοι. Κυττάω μαζωκά, μὰ δὲν τὸν βλέπω οὔτε αὐτόν, οὔτε τὰ σκυλιὰ ποῦ πῆγαιναν πάντα μερσάτα, μηρώντας τὸν ἐρχομὸ του...
 Μὰ ποῖ εἶνε κείνον ποῦ φανόταναι κει ἄτατο, πλάγιασμένοι πάνω στὰ ρεῖζια; Ἄ, εἶνε ὁ ἀγαπημένος μου... Εἶνε ὁ ἀδερφός μου...
 Μιλήστε, ἀγαπημένοι μου... Δὲν ἀκούτε τὴ φωνὴ μου; Σκοπαινῶν, δὲν βγάζουν λέξι ἀπ' τὸ στόμα τους... Πῶς βυσασιζέται ἡ ψυχὴ μου, τῆς δυστυχισμένης!...
 Ἄχ, εἶνε πεθαμένο! Τὰ σπαθιά τους εἶνε κατακόκκινα ἀπ' τὸ αἷμα!...
 Ἄχ, ἀδερφέ μου, ἀδερφέ μου, γιατί σκότωσες τὸν Σαλαγγᾶρ; Ἄχ, Σαλαγγᾶρ, γιατί σκότωσες τὸν ἀδερφό μου;...
 Σὰς ἀγαποῦσα καὶ τοὺς δυὸ τόσο πολὺ. Ὁ ἕνας ξεχώριζε με τὴν ὀμορφιά του μέσα σὲ χίλιους. Ὁ ἄλλος ἔσπερνε τὸν τρόπο μέσ' στὴ μάχη...
 Ἀκούστε τὴ φωνὴ μου, πολυαγαπημένοι μου, κα' ἀποκριθῆτε μου. Ἄλλοιμόνον μου, εἴμειναν ἀμήλητοι γιὰ πάντα. Τὸ στήθος τους εἶνε κρού σὰν τὴ γῆ...
 Ὁ, πνεύματα τῶν πεθαμένων, μιλήστε πάνω ἀπὸ τὸ βράχο, μιλήστε πάνω ἀπὸ τὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ τοῦ ἀνταριασμένου. Μιλήστε! Θὰ σὰς ἀκούσω, χωρὶς ν' ἀνατριχίσω...
 Ποῦ πῆγατε τάχα ν' ἀναπαυθῆτε; Σὲ ποιά βραχοπηλιά πρέπει νὰ κοίτῃ γιὰ νὰ σὰς βροῦ; Καμμιὰ φωνὴ σβυσμένη δὲν ἀκούει. Ὁ ἀγέρας δὲν μοῦ φέρνει τὴν ἀπόκρισι τῶν πεθαμένων...
 Εἶμαι μόνη με τὸν πόνο μου καὶ περιμένο με δάκρυα τὴν ἀγῆ. Ἐσεῖς, οἱ φίλοι τῶν πεθαμένων, σκάψετε τὸ μνήμα τους, ἀλλ' ἀφήστε το ἀνοιχτό...
 Ἦ ζωὴ μου χάνεται σὰν ὄνειρο. Θὰ ποτοῦσα νὰ μείνω πίσω τους ὀλομόναχη;
 Θέλω νὰ κάτσω ἐδῶ, μαζύ με τοὺς ἀγαπημένους μου, κοντὰ στὸ χεῖμαρρο ποῦ κυλάει ἀπὸ τὸ βράχο. Θὰ τοὺς νοιώθω δίπλα μου κα' ἔτσι θάμαι εὐτυχισμένη...
 Ὅταν θὰ νυχτόνη ἀπάνω στὸ λόφο κα' ὁ ἄνεμος θάρχετα φουσκώντας μέσ' ἀπὸ τὰ ρεῖζια, ἡ ψυχὴ μου θὰ βγαίη με τὸν ἄνεμο καὶ θὰ θρηπὶ τὸ θάνατο τῶν ἀγαπημένων μου...
 Ὁ κνηγός θὰ μ' ἀκούη μέσ' ἀπὸ τὴν καλύβα του, θὰ φοβάται τὴ φωνὴ μου στὴν ἀγῆ, μὰ ἀπὸ πέλος θὰ τὴ συνήθεισῃ. Γιατὶ θάμαι γλυκεριὰ ἡ φωνὴ μου, καθὼς θὰ κλαίω τοὺς ἀγαπημένους μου...
 Τοὺς ἀγαποῦσα τόσο, ἀληθεῖα, καὶ τοὺς δυὸ, τόσο... τόσο πολὺ!...

